

Det er også sådan, at kommunerne jo i alle tilfælde har en rådgivningsforpligtelse over for borgerne, herunder også over for børnene, i forhold til, hvad der er deres rettigheder, hvordan deres rettigheder varetages, hvordan der kan klages, og hvordan man i det hele taget kommer videre i systemet.

Vi synes i dag som tidligere, at dette beslutningsforslag på den baggrund er overflødigt. Vi synes, at de instanser, der skal varetage børns rettigheder, varetager dem på glimrende vis. Vi synes også, at der er klare eksempler på, at intentionerne i børnekonventionen inkorporeres i ny lovgivning og når lovgivning ajourføres. Det er, som det skal være.

I øvrigt er det jo også sådan, at for børn og unge under 18 år har forældrene et ansvar i forhold til at varetage børnenes og de unges tarv, og jeg synes, at man skal passe meget på med, at man ikke laver juristeri i det forhold, der er mellem forældre og børn, unødigt. Jeg bryder mig ikke om den tankegang, der dybest set ligger bag det her beslutningsforslag, nemlig at man skal kunne gå til offentlige myndighedspersoner og få rådgivning i, hvordan man – måske på trods af den vejledning og de råd, man har fået af sine forældre – skal kunne klage. Der kan være ganske specielle tilfælde, hvor der er tale om overgreb og misrøgt og helt klare forbrydelser mod børnene, hvor det naturligvis er helt relevant, når den slags klager forekommer, at man også hjælpes på vej med dem via politiet eller via den sociale forvaltning i kommunen, og der skal det selvfølgelig helt klart ske. Men at man skal til at lave et professionelt net af rådgivere ude over landet, synes jeg er at overgøre tingene. Jeg tror ikke, at der er et reelt behov for det. Jeg tvivler også på, at disse professionelle rådgivere vil få en sagsmængde, om jeg så må sige, som vil gøre, at de er inde i alle lovgivningens detaljer og på den måde vil kunne gennemføre en faglig korrekt og professionel rådgivning af børnene, når de måtte have brug for det.

Vi tager ministerens redegørelse her til efterretning. Den synes vi var god og rigtig, og vi kan ikke støtte forslaget.

Kl. 13:40

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er lige et par korte bemærkninger til ordføreren. Den første er fra fru Line Barfod.

Kl. 13:40

Line Barfod (EL):

Jeg kan ikke helt forstå ordførerens indstilling. På den ene side siger ordføreren, at Danmark

skam lever op til FN's børnekonvention; på den anden side siger ordføreren, at han ikke kan støtte et forslag om at inkorporere FN's børnekonvention i dansk ret. Hvis man mener, at vi lever op til den, burde der jo slet ikke være noget problem i at inkorporere den i dansk ret og sikre, at det også på det formelle plan er i orden. Så hvad er det egentligt, som ordføreren ser som et problem i at gøre det, hvis ordføreren mener, at vi lever op til FN's børnekonvention? Det er det første.

Det andet er så det her om børns muligheder for at klage, hvor erfaringen hos de mange børneorganisationer, der har været med til at udarbejde det her forslag og har opfordret Folketinget til at vedtage det, altså er, at børn har brug for et sted, hvor der er nogen, der tager dem i hånden. Børn har brug for, at de kan henvende sig et sted, når de har problemer, og hvor der er nogen, der tager dem i hånden og hjælper dem igennem systemet. Det er altså ikke så nemt at finde rundt i den jungle af forskellige steder, hvor man skal henvende sig i Danmark, hvis man har et problem.

Kl. 13:41

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 13:41

Kim Andersen (V):

Det er helt klart, at vi i dansk lovgivning overholder menneskerettighederne og børnekonventionen, og det afspejles jo også i de respektive sektorlovgivninger. Derfra og så til at lave en generel inkorporering er der jo et stykke. Man skal jo forholde sig til den specifikke lovgivning på et område, og lever den op til børnekonventionens bogstav og intentioner, er der jo ikke brug for nogen generel indførelse.

Jeg tror, det er rigtigt, at børn har svært ved at overskue deres klageadgange, og hvordan man gør det. I den forstand er det jo også værd at bemærke, at det er kommunen, vel ofte socialforvaltningen, som har en klar forpligtelse til at hjælpe børn med at kunne klage over ting, der vedrører dem. Skolen vil også kunne rådgive.

Jeg tror, at dette, at man forestiller sig, at man kan opbygge et landsdækkende netværk af professionelle rådgivere, er for teoretisk. Jeg tror, man skal trække på de ressourcer, der rent faktisk er i myndighedsforvaltningen ude lokalt, og som i dag har forpligtelser til at rådgive børn og unge i den slags sager.